

— Стани християнинъ!

— Да стана, — рече вълкътъ, — защо да не стана?

— Закълни се, че нѣма да посѣгаашъ на селско добиче, а ще ядешъ като мечката ябълки, круши, киселици и медъ отъ хралупитѣ.

— Заклевамъ се, — рече вълкътъ, — защо да не се закълна?

— Но най-напредъ трѣбва да те покрѣстя.

— Най-напредъ земй, че ме покрѣсти!

— Хайде въ селската черква — тамъ става кръщенето.

— Не мога, — отвърна вълкътъ, — да влѣза въ селото ви, тука ако щешъ ме покрѣсти.

Извади дѣдо попъ една света книжка и зачете. Въ туй време наблизо звъннаха звънцитѣ на овчаревото стадо. Вълкътъ наостри уши. Стадото наближи, дори се чуваше какъ хрупатъ трева овцетѣ. Вълкътъ се облиза веднажъ, облиза се два пжти и зина:

— Спри, дѣдо попе, не бързай. Почакай малко, додето си грабна една овчица и я отнесе въ гжсталака. Пакъ ще се върна да ме кръстишъ. Има време.

— Не отивай, — посѣветва го дѣдо попъ, — овчарьтъ има три черни кучета: щомъ те видятъ, ще врѣхлетятъ и ще ти скжсатъ кожата.

— Ахъ, какво да правя, като ми се ще овчо месо?

— Какво ли? Влѣзъ въ чувала. Азъ ще те занеса срѣдъ стадото. Никой нѣма да разбере. Като стигнемъ срѣдъ стадото и те сложа на земята, между овцетѣ, азъ ще заприказвамъ овчаря. Додето те съзратъ кучетата, ще побѣгнешъ. Сетне ще те кръстимъ.

Повѣрва вълкътъ на кръстника си и се намърда въ чувала. Запъшка дѣдо попъ съ тежкия звѣръ на гърбъ къмъ стадото. Овчарьтъ го зърна и се провикна:

— Какво носишъ, дѣдо попе?

— Нося единъ мѣхъ небито сирене отъ мандрата. Ела насамъ съ кривака. Якъ ли е кривака ти?

— Дрѣновъ, — отвърна овчарьтъ и, щомъ разбра каква е работата, плю си на ржцетѣ и почна да бѣхти чувала. Тупа-лупа, пать-кютъ — додето потъ изби по челото му. Когато потъ изби по челото му и спрѣ, дѣдо попъ надникна въ чувала: вълкътъ бѣше посветенъ, безъ да бжде кръстенъ.